U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance, v právní věci žalobce: **B. V.**, zastoupeného JUDr. Ladislavem Koženým, advokátem, se sídlem Sladkovského 13, Kolín, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské nám. 6, Praha 1, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2009, čj. 10 Ca 304/2008 - 75,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta JUDr. Ladislava Koženého **se určuje** částkou 2880 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného ve věci vedené pod čj. 33462/2008-83/2007. Namítl, že žalovaný nezjednal přes opakované žádosti, stížnosti a přípisy nápravu v postupu Městského úřadu Čáslav a Krajského úřadu Středočeského kraje, na které se žalobce obracel v žalobě specifikovanými podáními ve stavebních věcech. Povinnost tak učinit vyplývala z § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

Městský soud v Praze žalobu zamítl rozsudkem ze dne 24. 11. 2009. Uvedl, že ve vztahu k postupu správního orgánu podle tohoto ustanovení se nelze domáhat ochrany u soudu žalobou podle § 79 s. ř. s. Podrobně vysvětlil, že žalovaný na žalobcova podání reagoval a i proto nemohl být ve věci nečinný. Dále uvedl, že ani žádost žalobce o jeho výslech v průběhu vyřizování stížnosti a návrh na provedení ohledání na místě samém není možné považovat za žádost ve smyslu § 45 správního řádu, o které by byl správní orgán povinen vydat rozhodnutí. V posuzovaném případě žalovaný žalobci osvětlil, z jakého důvodu nepovažoval za nutné provést navržené důkazní prostředky. Městský soud rovněž uzavřel, že v řízení na ochranu proti nečinnosti se nelze domáhat toho, aby soud uložil

správnímu orgánu povinnost rozhodnout o vznesené námitce podjatosti, neboť rozhodnutí o námitce podjatosti má charakter procesního rozhodnutí.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu blanketní kasační stížností s tím, že ji odůvodní zástupce ustanovený soudem. Ustanovený zástupce doplnil kasační stížnost podáním ze dne 21. 12. 2009. V části I. kasační stížnosti uvedl, že městský soud žalobu zamítl, neboť se nelze ve vztahu k postupu správního orgánu podle § 175 správního řádu domáhat ochrany u soudu žalobou podle § 79 a násl. s. ř. s. V části II. konstatoval, že „[d]*le názoru stěžovatele je možné se v tomto případě domáhat ochrany u soudu a je zde proto důvod pro kasační stížnost dle § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního*". V části III. obsáhle zrekapituloval podání učiněná ve věci a odpovědi správních orgánů na tato podání. V části IV.uvedl, proč se obrátil na krajský úřad, v části V. zmínil, proč podal žalobu na ochranu proti nečinnosti a v části VI. uzavřel „[z]*e všech shora uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn.: 10 Ca 304/2008 z 24. 11. 2009 a věc mu vrátil k dalšímu řízení* ". V podání ze dne 4. 1. 2010 pak v reakci na výzvu městského soudu ze dne 21. 12. 2009 doplnil, že mu byl rozsudek městského soudu doručen dne 11. 12. 2009 a že kasační stížností napadá výrok č. I a č. II. V dalším textu bylo podání shodné s podáním ze dne 21. 12. 2009.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že stěžovatel nijak nezpochybnil úvahy, o které městský soud opřel výrok napadeného rozhodnutí. Z obsahu kasační stížnosti není zřejmé, v čem stěžovatel spatřuje uplatněný důvod kasační stížnosti, tedy nesprávné posouzení právní otázky. Ze stěžovatelem opakovaně uváděného souhrnu písemností uplatňovaných u správních orgánů nelze podle žalovaného bez dalšího vyvodit závěr o nesprávném postupu městského soudu.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel nejprve zabývat z hlediska její přípustnosti. Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost musí proto směřovat proti důvodům, o které opřel svůj výrok krajský soud a uvedl je v odůvodnění svého rozhodnutí. Soudní řád správní vymezuje v § 103 důvody, pro které lze kasační stížnost podat. Tento výčet je taxativní, a podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je nepřípustná taková kasační stížnost, která se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

V posuzované věci městský soud dospěl k závěru, že ve vztahu k postupu správního orgánu podle § 175 správního řádu se nelze domáhat ochrany u soudu žalobou podle § 79 s. ř. s. Uzavřel, že v řízení na ochranu proti nečinnosti se nelze domáhat toho, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost rozhodnout o návrzích na provedení důkazního prostředku a o vznesené námitce podjatosti.

Stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podává podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný (neplatný, neúčinný) právní

předpis, popř. je sice užit správný právní předpis, ale je nesprávně vyložen (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2007, čj. 8 As 52/2006 - 7, č. 1655/2008 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval otázkou formulace kasačních důvodů, jejich podřaditelností pod důvody uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s. a mírou jejich konkrétnosti. V usnesení ze dne 18. 3. 2004, čj. 1 As 7/2004 - 47, uvedl, že „[k]*asační stížnost, tedy i uváděné důvody, o jejichž existenci kasační stížnost opírá, musí soud posuzovat podle jejich obsahu (§ 41 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.), nikoliv podle formálního označení. Jinak řečeno, konkrétně uváděné důvody, o něž stěžovatel kasační stížnost opírá, musí být svým obsahem podřaditelné pod některý z důvodů, které soudní řád správní v ustanovení § 103 odst. 1 jako důvody kasační stížnosti vymezuje. Pokud takové obsahové podřazení není možné, jedná se o důvody jiné, v § 103 odst. 1 s. ř. s. neuvedené*“. V usnesení ze dne 21. 11. 2007, čj. 8 As 52/2006 - 7, č. 1655/2008 Sb. NSS, uzavřel, že „[n]*ení důvodem kasační stížnosti, jestliže stěžovatel nekonkretizuje vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se krajský soud podle stěžovatele dopustil. Vymezení rozsahu kasační stížnosti a specifikace jejích důvodů leží v důsledku dispoziční zásady, která ovládá řízení o kasační stížnosti, na stěžovateli*“.

V posuzovaném případě sice stěžovatel formálně namítl důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., věcně však pod toto ustanovení nepodřadil žádné konkrétní tvrzení týkající se tvrzeného nesprávného právního posouzení (vlastních rozhodovacích důvodů) městského soudu. Ze stížnosti není zřejmé, v čem a z jakých důvodů stěžovatel považoval závěry městského soudu za nesprávné. V podáních ze dne 21. 12. 2009 a ze dne 4. 1. 2010 pouze znovu zopakoval v žalobě uvedený rozsáhlý soupis podání, které v minulosti učinil směrem ke správnímu orgánu a důvody, proč byla podána žaloba k městskému soudu (srov. podání založené v soudním spise čl. 31 - 43, 55 - 56). Kasační stížností však žádným způsobem nezpochybnil rozhodnutí městského soud ani jeho postup v řízení. Holé konstatování stěžovatele, že „[*je možné se v tomto případě domáhat ochrany u soudu a je zde proto důvod pro kasační stížnost dle § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního*“ není v kasační stížnosti nikde podrobněji rozvedeno. Napadl-li stěžovatel rozsudek pro nesprávné posouzení právní otázky, bylo na něm, aby upřesnil, v čem spatřuje nesprávnost právní otázky rozhodné pro výrok napadeného rozsudku. Jinak řečeno, bylo na stěžovateli, aby v kasační stížnosti tvrdil, že ve vztahu k postupu žalovaného se lze domáhat ochrany u soudu žalobou podle § 79 s. ř. s., a z jakých konkrétních důvodů považuje stížností napadený rozsudek za nesprávný. To ale stěžovatel neučinil.

Nejvyšší správní soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné důvody nezákonnosti rozhodnutí soudu. Rozsah kasační stížnosti a specifikaci jejích důvodů určuje stěžovatel v důsledku dispoziční zásady, která ovládá řízení o kasační stížnosti (§ 109 odst. 1 s. ř. s.). Z kasační stížnosti není zjevný ani jiný důvod, pro který byla podána, a v čem tedy podle stěžovatele pochybil městský soud, pokud žalobu zamítl. Rozsáhlý text kasační stížnosti se skládá, jak již bylo uvedeno, pouze ze soupisu podání, jež stěžovatel učinil vůči správním orgánům a odpovědí správních orgánů na tato podání, a důvodů, pro které stěžovatel podal žalobu na ochranu proti nečinnosti.

Stěžovatel byl v usnesení ze dne 21. 12. 2009, čj. 10 Ca 304/2008 - 87, poučen o tom, že kasační stížnost neobsahuje skutkové a právní důvody, pro které rozsudek městského soudu napadá. Rovněž byl poučen o následcích, pokud k doplnění ve stanovené lhůtě nedojde. Tyto nedostatky se však nepodařilo odstranit ani doplněním kasační stížnosti ze dne 21. 12. 2009.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost se opírá pouze o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., a proto je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná. Nejvyšší správní soud ji proto odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný účastník právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byl ustanoven advokát JUDr. Ladislav Kožený. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za jeden úkon právní služby - podání kasační stížnosti ze dne 21. 12. 2009 za 2100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále jednu paušální náhradu hotových výdajů v částce 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky; celkem tedy 2.400 Kč. Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Nejvyšší správní soud proto zvýšil podle § 35 odst. 8 s. ř. s. uvedený obnos o částku 480 Kč odpovídající 20 % dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Nejvyšší správní soud nepřiznal zástupci odměnu za úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, neboť zástupce byl stěžovateli ustanoven již v řízení před městským soudem a v souladu s rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2007, čj. 1 Afs 120/2006 - 117, byl oprávněn zastupovat účastníka řízení také v řízení o kasační stížnosti. Dále nebyla zástupci přiznána odměna za úkon právní služby – doplnění kasační stížnosti ze dne 4. 1. 2010, neboť uvedené podání pouze k výzvě městského soudu doplňuje, kdy byl rozsudek městského soudu stěžovateli (jeho zástupci doručen), tedy údaj, který měla v souladu s § 106 odst. 1 s. ř. s. obsahovat již „původně“ podaná kasační stížnost. V dalším pak bylo doplnění kasační stížnosti co do obsahu zcela shodné s předchozím podáním, které zástupce ve věci učinil. Zástupci stěžovatele bude částka ve výši 2880 Kč vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. srpna 2010

JUDr. Jan Passer
předseda senátu